

8. AMERIKOS DECHRISTIANIZACIJA

Nedrąsus tikėjimas vargu ar gali išsaugoti nepajudinamos moralės orumą...1
Alexander Pope

Žmonės be tikėjimo galiausiai supras, kad neturi dėl ko gyventi.2 Th. S. Eliot,
1939

Didžiajame 1914–1918 m. kare katalikiška Prancūzija kovojo su katalikiška Austrija, o protestantiška Vokietija – su protestantiška Anglija. Mūšio lauke žuvo devyni milijonai krikščionių, tačiau komunistinė revoliucija nugalėjo tik ortodoksinę Rusiją, ir tai buvo labiau valstybės pražūtis nei masinis atsivertimas. Gramsci teigė, kad du tūkstančiai krikščionybės metų padarė Vakarų žmogų nepaveikiamą marksizmui. Prieš užkariaujant Vakarus, iš jų reikia atimti tikėjimą. Bet kaip?

Gramsci atsakymas yra aplinkinis: socialinių institucijų perėmimas. Marksistai turi bendradarbiauti su progresyviomis jėgomis ir kartu su jomis užgrobti tas institucijas, kurios formuoja naujosios kartos sielas: mokyklas, kolegijas, kiną, muziką, meną, naująsias necenzūruotas masines žiniasklaidas, taip pat radiją ir – išrastą po Gramsci mirties – televiziją. Kai šios kultūros institucijos bus perimtos, vieningi kairieji galės pradėti Vakarų dekrikščionizaciją. Po kelių kartų šis tikslas bus pasiektas, o tada Vakarai nustos būti Vakarais, transformuosis į visiškai kitokią civilizaciją, o kultūros valdymą neišvengiamai seks valstybės valdymas.

Tačiau kai krikščionybė pradėjo prarasti pozicijas Vakaruose, įvyko kitas įvykis: vakariečiai pradėjo atmesti dauginimąsi. Juk ryšys tarp tikėjimo ir didelių šeimų yra absoliutus. Kuo labiau žmonės yra atsidavę savo tikėjimui, nesvarbu, ar tai būtų krikščionybė, islamas, ar judaizmas, tuo didesnis gimstamumas tam tikroje tautoje. Niu Skvere, Niujorke, pirmojoje ortodoksų žydų gyvenvietėje Jungtinėse Valstijose, vidutinė šeima turi dešimt vaikų. Kostromoje, Rusijoje, Vladimiras Aleksejevas, atsidavęs šešiolikos vaikų tėvas, ir jo nuolat nėščia žmona turi namą, pilną ikonų. „Mes tai darėme sąmoningai“, – sakė Aleksejevas interviu „Associated Press“, – „dar prieš atsiversdami į tikėjimą“. Baptistų Teksaso valstijoje gimstamumas tarp baltųjų yra didesnis nei jų bendraamžių sibiritiškoje Kalifornijoje. Ten, kur vyrauja sekuliarizmas, gyventojų skaičius palaipsniui mažėja ir jie miršta.

1999 m. popiežius Jonas Paulius II paragino Vyskupų sinodą įsiklausyti į tikėjimo pulsą Europoje. Tai, ką jie išgirdo, nebuvo labai padrasinanti. Vyskupai pranešė, kad sekuliarizmas „nuodija didelę dalį Europos gyventojų. Kyla rimta grėsmė, kad Europa nukriksčionės ir pagonizuosis“.5 Belgijoje, Vokietijoje ir Prancūzijoje bažnyčią reguliariai lanko mažiau nei 10 procentų jaunų žmonių. Šiaurės vakarų Europoje nėra nė vieno didesnio miesto, kuriame būtų pakrikštyta bent pusė naujagimių. 1999 m. žurnalo „Newsweek“ atliktame tyrime teigiama, kad 39 proc. prancūzų neišpažįsta jokios religijos ir kad tik 56 proc. anglų tiki Dievu.6 Italijoje tik 15 proc. lanko sekmadienio mišias, o Čekijoje sekmadienio pamokslai pritraukia vos 3 proc. šalies gyventojų.7 Čekijos prezidentas Václavas Havelas pareiškė:

„Kuriam pirmąją ateistinę civilizaciją žmonijos istorijoje.8 <...> Ar negalėtų dabartinės civilizacijos prigimtis – su jos trumparegiškumu, su jos akcentavimu individualizmui... su jos begaliniu tikėjimu žmogaus gebėjimu suvokti universalumą protu – būti natūralus to, kas, paprastai ir suprantamai tariant, yra dieviškumo praradimas, rezultatas?“9

Ir kuo tvirčiau ši „ateistinė civilizacija“ įsitvirtins Europoje, tuo greičiau mirs tautos, ant kurių pečių ji buvo pastatyta. Tai atrodo kaip neišvengiama tendencija: atimkite iš tautos tikėjimą, ir ji nustos daugintis, o užsienio kareiviai ar imigrantai atvyks užimti išlaisvintų teritorijų. Dekriksčionizuodama Ameriką, kultūrinė revoliucija rado kontraseptiką, tokį pat veiksmingą kaip Dr. Rocko tabletės. Bet kodėl tauta, tokia „bažnytinė“ kaip amerikiečiai ir tokia pat atsidavusi krikščionybei kaip Amerika šeštajame dešimtmetyje, nuolankiai leido būti atimta iš savo tikėjimo?

„Amerika yra krikščioniška šalis“, – 1992 m. pareiškė Misisipės gubernatorius Kirkas Fordyce'as. [10] Dar prieš atsisėsdamas jis buvo iš karto išvadintas šovinistu, nes turėjo sakyti „judėjų-krikščionių“. Tačiau, kaip rašo Gary DeMaras savo knygoje „Krikščioniškoji Amerikos istorija: iš naujo išrandant žinomą“, gubernatoriaus žodžiai buvo teisingi pirmuosius 250 Amerikos valstybės metų.

Pirmąsias gyvenvietes Amerikoje įkūrė protestantai. Tuo metu žydai ir katalikai buvo mažos mažumos. Kai šis autorius 1940-aisiais lankė parapijos mokyklą, vienuolės su pasididžiavimu pasakojo, kad vienas iš penkiasdešimt septynių Nepriklausomybės deklaracijos signatarų buvo katalikas – Charlesas Carrollas iš Carrolltono, Merilando valstijos.

Pirmojoje Virdžinijos chartijoje kolonistai paskelbė savo tikslą „skleisti krikščioniškąjį tikėjimą tarp tų, kurie gyvena netikėjimo ir pagonybės tamsoje, kurie gyvena gėdingame nežinojime ir nesupranta tikrosios Dievybės prigimties“. Pirmieji keturi Mayflower sutarties žodžiai buvo: „Dievo vardu, Amen“ ir tęsėsi: „Dievo malone... darome viską, ką galime, Dievo šlovei ir krikščioniškojo tikėjimo skleidimui“. 1639 m. Konektikuto konstituciniuose įstatymuose teigiama: „Dievo žodis reikalauja, kad žmonių tarpe būtų palaikoma taika ir vienybė, protingos ir teisingos vyriausybės pagal Dievo įsakymus... kad būtų išsaugota mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos žodžio laisvė ir grynumas.“¹¹

Prisimindamas visa tai rytinės maldos metu Tarptautinėje krikščionių lyderių taryboje 1954 m., vyriausiasis teisėjas Earlas Warrenas sakė:

„Mano nuomone, niekas negali studijuoti mūsų šalies istorijos neatsižvelgdamas į tai, kad nuo pat pirmųjų mūsų įsikūrimo šiame žemyne dienų mus vedė Šventasis Raštas ir įkvėpė Gelbėtojo pavyzdys... Ar kreiptumėmės į pirmąją Virdžinijos chartiją..., ar į Naujosios Anglijos chartiją..., ar į Masačusetso įlankos chartiją..., ar į Konektikuto konstitucinius įstatymus, visur galioja ta pati tezė: Amerika yra krikščioniška žemė, valdoma krikščioniškų įstatymų.“¹²

Demaro knyga tik patvirtina akivaizdų dalyką. Šimtmečiu anksčiau nei gubernatorius Fordyce'as, 1892 m., JAV Aukščiausiasis Teismas pareiškė: „Tai krikščioniška tauta.“¹³ Naujojo Džersio gubernatorius Woodrow Wilsonas 1911 m. pareiškė: „Amerika gimė krikščioniška tauta, o jos užduotis – rodyti pavyzdį tikėjimu ir uoliu Šventajame Rašte išdėstytų priesakų laikymusi.“¹⁴ 1931 m. teisėjas George'as Sutherlandas patvirtino 1892 m. Aukščiausiojo Teismo sprendimą, pavadindamas amerikiečius krikščionių tauta.

Placentijos įlankoje, kur jis ir Winston Churchill parengė Atlanto chartiją, Franklinas Delano Rooseveltas pareiškė, kad Amerika yra „įkurta remiantis krikščioniškais principais“; Jam vadovaujant, amerikiečių ir anglų jūreivių choras giedojo „Pirmyn, Kristaus kareiviai“.16 1947 m. laiške popiežiui Pijui XII Harry Trumanas pakartojo: „Esame krikščioniška tauta“.17 1951 m. Aukščiausiojo Teismo sprendime, kurį priėmė teisėjas Williamas Douglasas, teigiama: „Esame religingi žmonės, ir visa mūsų kultūra yra pagrįsta Aukščiausiosios Būtybės prielaida“.18 Jimmy Carteris pridūrė: „Turime didžiulę atsakomybę sukurti tokią valdymo formą, kuri atitiktų Dievo valią“.19 Reakcija į Fordyce'o žodžius –

priešiška, pikta ir antagonistinė – daugiau pasako apie mūsų kultūros elitą nei apie Didžiosios tyliosios daugumos tikėjimą. Tačiau kultūrinė revoliucija perrašo mūsų istoriją ir pakeičia ją prasimanymais, įskaitant šiuos: Amerika niekada nebuvo krikščioniška šalis, ir tik veidmainiai, tokie kaip gubernatorius Fordyce'as, galėtų teigti kitaip. Kalbant apie prezidento Carterio teiginį apie „atsakomybę sukurti valdymo formą, atitinkančią Dievo valią“, šalies vadovui, remiantis Aukščiausiojo Teismo sprendimu, tokius teiginius draudžia Pirmoji pataisa. Teismas nusprendė, kad jei norite teisėtai pakeisti Amerikos visuomenę, galite remtis Karlo Markso, Rachel Carson, Betty Friedan ar Al Gore raštais, bet ne Mato, Morkaus, Luko ar Jono „piešiniais“.

Kaip Amerika dekrikščionizuojama? Tironiškai ir stebėtinai mažai pasipriešinant žmonėms, kurių protėviai yra vieni aršiausių nedemokratinio valdymo priešininkų.

Prieš pusę amžiaus Aukščiausiasis Teismas pasidavė ideologiniam užkratui, kuriuo tam tikros „tamsiosios jėgos“ bandė reformuoti mūsų visuomenę. Pasitelkdamas Keturioliktosios pataisos išlygą, Teismas patvirtino federalinės vyriausybės teisę nustatyti valstijoms visus Konstitucijos Kongresui nustatytus apribojimus. Tuo metu Dešimtoji pataisa jau buvo panaikinta, o valstijos tapo Aukščiausiojo Teismo jurisdikcijos dalimi.

Pirmoji pataisa draudžia Kongresui priimti bet koki įstatymą, „gerbiantį religijos įsteigimą“, ir reikalauja gerbti „religijos laisvę“, tačiau Aukščiausiasis Teismas šiuos žodžius panaudojo kaip prevencinį smūgį krikščionybei. Po teismo sprendimo iš viešųjų ir mokyklų bibliotekų buvo pašalinti visi Biblijos leidiniai, Bažnyčios tėvų darbai, kryžiai ir kiti krikščioniški simboliai, o ceremonijos ir religinės šventės buvo panaikintos. Adomo ir Ievos istoriją pakeitė knyga „Heather Has Two Mothers“. Nebėra Kristaus, kylančio į dangų, atvaizdų; atsirado beždžionių, virstančių Homo erectus, piešiniai. Velykos išnyko, jas pakeitė Žemės diena. Biblijos mokymai apie amoralumą išnyko. Biblijos mokymai apie homoseksualumo amoralumą išnyko, o juos pakeitė homoseksualai, pradėję diskutuoti apie homofobijos amoralumą. Dešimt Dievo įsakymų išnyko, o juos pakeitė prezervatyvai.

Šis prieš penkiasdešimt metų priimtas sprendimas lėmė daugybę pergalių kultūrinei revoliucijai ir triuškinamų pralaimėjimų senajai Amerikai. 1948 m. mokyklose buvo uždraustas savanoriškas religinis mokymas. 1963 m.

neprivalomos Biblijos studijų pamokos buvo paskelbtos antikonstitucinėmis. 1980 m. Kentukio įstatymas, siūlantis ant klasių sienų iškabinti Dešimt Dievo įsakymų, buvo atmestas įstatymų leidėjo, nes šie įsakymai „neturėjo pasaulietinės reikšmės“. 1985 m. Alabamos „tylos minutė“ prieš mokslo metų pradžią buvo paskelbta antikonstitucine. 1989 m. Aukščiausiasis Teismas įsakė pašalinti prakartėlę iš Alegeno apygardos teismo rūmų. 1992 m. mokyklose ir kolegijose buvo uždraustos visos maldos. 2000 m. maldos ir kryžiaus ženklas buvo uždrausti mokyklų ir kolegijų sporto varžybų metu. Trisdešimt metų Aukščiausiajame Teisme dirbęs vyriausiasis teisėjas Rehnquistas daug matė ir girdėjo. Šio teismo sprendimas, jo žodžiais tariant:

...kvepia neapykanta visoms religingumo apraiškoms visuomenėje... Nei teismo sprendimo esmė, nei tonas neatitinka Amerikos dvasios. Pats George'as Washingtonas, Kongreso, kuris patvirtino Teisių Įstatymą, prašymu, pareiškė, kad „ši diena nuo šiol bus padėkos ir maldos diena Visagallo Dievo, kuris mums suteikė savo neapsakomą gailestingumą, šlovei“.20

Mėgdžiojimas yra akivaizdžiausia meilikavimo forma. Jausdami, kad krikščionybė puolama, žemesnės instancijos teismai pradėjo konkuruoti tarpusavyje, stengdamiesi pranokti Aukščiausiąjį Teismą „šventumu“. 1996 m. Devintasis apygardos teismas nusprendė, kad didelis kryžius ant memorialo žuvusiems kareiviams Judžine, Oregone, yra antikonstitucinis. 1999 m. Šeštasis apygardos teismas nusprendė, kad Klivlando švietimo tarybai draudžiama pradėti savo posėdžius malda – nepaisant to, kad tai vyksta kiekvieną dieną Kongrese. Vienuoliktoji apygarda uždraudė visas Dievybės šaukimosi formas mokyklose ir kolegijose – maldas, palaiminimus ar priesaikas.

Nuo 1959 m. Ohajo valstijos šūkis buvo „Su Dievu viskas įmanoma“. [Rusų sinodaliniame Biblijos vertime ši frazė skamba taip: „Žmonėms tai neįmanoma, bet Dievui viskas įmanoma.“*] * (*Mato 19:26*). – *Vertėjo pastaba*.

Jis buvo atgamintas oficialiuose dokumentuose ir mokesčių deklaracijose, taip pat ant bronzinės lentelės prie įėjimo į valstijos įstatymų leidžiamąją valdžią. 2000 m. trys Šeštosios apygardos teisėjai nusprendė, kad šūkis turi būti panaikintas. Kuo remdamiesi? Nes šie žodžiai yra iš Naujojo Testamento; be to, tai paties Kristaus žodžiai. Jei Ohajas kaip savo šūkį būtų pasirinkęs Nietzsche'ės žodžius „Dievas mirė“ arba Dostojevskio frazę iš „Brolių Karamazovų“ apie Dievo mirtį, viskas būtų gerai.

Rokeris Marilyn Manson kartą pasakė: „Kiekvienoje epochoje turi būti bent vienas drąsus žmogus, kuris bandys padaryti galą krikščionybei; „Tiesa, niekam niekada nepavyko to padaryti.“² Džiūgauk, Marilyn, Aukščiausiasis Teismas tave išgirdo! 2001 m. gegužę ši valstijos institucija patvirtino apeliacinio teismo sprendimą, įpareigojantį Elkharto miestą Indianoje pašalinti granito stelą su iškaltais Dešimt Dievo įsakymų nuo vejos priešais rotušę. Stela stovėjo priešais rotušę keturiasdešimt metų. Šešiais balsais prieš tris Aukščiausiasis Teismas atsisakė nagrinėti miesto apeliaciją. Tačiau disidentas vyriausiasis teisėjas atkreipė savo kolegų teisėjų dėmesį į tai, kad Aukščiausiojo Teismo pastato priėmimo salėje kabo Mozės, laikančios lenteles su Dešimties Dievo įsakymų tekstu, portretas.²²

Religinė konkurencija yra garantuotas žaidimas. Kiekvienas vieno tikėjimo pasiekimas yra kito nuostolis. Saulius iš Tarso, vadovavęs vyrams, užmėčiusiems akmenimis kankinį Steponą, krikščionybės iškilimą pripažino mirtina grėsme Jeruzalė. Islamiškas Arabijos ir Šiaurės Afrikos užkariavimas sukėlė nerimą krikščioniškojoje Europoje. Reformacija ir protestantizmo iškilimas sukėlė krizę Romoje. Komunizmo iškilimą lydėjo krikščionių persekiojimas. Galiausiai, sekuliarizmo įvedimas į Amerikos mokyklų sistemą lėmė triuškinantį krikščionybės pralaimėjimą.

Nuo darželio iki dvyliktos klasės vaikams diegiama pasaulėžiūra, su kuria jie žengs į pilnametystę, taip formuojant tautos ateitį. Vaikai mokomi, kuo tikėti, ką vertinti, ko klausytis ir kaip gyventi. Šiandien krikščionybė mokyklose atsidūrė vargšo giminaičio, išvaryto iš visur, padėtyje. Naujausias revoliucijos triumfas – kiek jis patvarus?

Pavartykime 1973 m. „Humanitarinį manifestą“. Jame yra visi principai, kurie šiandien mokyklose kalami į mūsų vaikų galvas.²³ „Tikėjimas Dievu, kuris klausosi maldų... yra tikėjimas tuo, kas neįrodoma, praeities reliktas... Tradicinė etika nepatenkino šiuolaikinių poreikių...²⁴ Pomirtinio išganymo ir amžino prakeikimo pažadai yra lygiai taip pat iliuziniai ir pavojingi psichikai...²⁵ Mokslas teigia, kad žmonių rasė yra natūralios evoliucijos rezultatas.“²⁶ Vaikai palieka mokyklas kupini tokių idėjų, nes mokytojai uoliai vykdo kultūrinės revoliucijos norus ir stengiasi perteikti mokiniams naują tiesą su visu jos nuogu bjaurumu, o krikščionybė net neleidžiama ant mokyklos slenksčio.

„Sekuliarūs humanistai“ neslepia savo tikslų. Manifeste skelbiama kiekvieno žmogaus teisė „į kontracepciją, abortą ir skyrybas“ ir priduriama: „Daugelis seksualinio elgesio formų negali ir neturėtų būti laikomos savaime blogomis.“²⁷ Laisvė apima „kiekvieno žmogaus teisės į orią mirtį, eutanaziją ir savižudybę pripažinimą.“²⁸ O dabar, kai revoliucijos aktyvistams pavyko išvyti krikščionybę iš mokyklų sistemos, šių principų, šių dogmų, mokoma ir mūsų vaikams. Taigi, nors Amerika išlieka daugiausia krikščioniška valstybe, jos socialinės institucijos ir populiarioji kultūra jau seniai yra visiškai dekrikščionizuotos.

Nuostabių sutapimų „Humanitarinis manifestas“ buvo paskelbtas praėjus keliems mėnesiams po to, kai Richardas Nixonas ir Spiro Agnew nugalėjo George'ą McGoverną keturiasdešimt devyniose valstijose per 1972 m. rinkimų kampaniją, kuri buvo pavadinta „triguba A“ – amnestija, abortas ir narkotikai (rūgštis). Nepaisant liberalų pralaimėjimų 1972, 1980, 1984, 1988 ir 1944 metais, „Humanitarinis manifestas“, iš pradžių suvoktas kaip radikalizmo viršūnė, silpstant respublikonų pasipriešinimui, palaipsniui tapo Demokratų partijos ideologija. Tačiau viena iš jo tezių yra dviprasmiška. Joje teigiama, kad „bažnyčios ir valstybės bei ideologijos ir valstybės atskyrimas yra būtini reikalavimai“.²⁹ Tačiau „pasaulietinis humanizmas“ pats savaime yra religija, Amerikos elito religija, kurią visuomenei primetė Aukščiausiasis Teismas. Turbūt didžiausia šio didžiausio krikščionybės konkurento sėkmė yra krikščionių įtikinimas, kad tai ne konkurencijos klausimas, o tiesiog racionalus požiūris į ideologiją.

Krikščionis nugalėjo kovotoja mažumą, kurios įsitikinimai svetimi Amerikos širdžiai, tačiau kuriai pavyko patekti į Aukščiausiąjį Teismą ir įgyvendinti savo norus. Revoliuciją galima kaltinti bet kuo, tik ne kantrybės stoka. Kaip sakė Cervantesas, atiduokime velniui, kas jam priklauso.

Krikščionys, manantys, kad teismas tik nustatė lygias taisykles visoms religijoms, prarado realybės jausmą. Teismas atėmė viską, ką jie turėjo, ir perdavė tai savo varžovams. Ir jie negalės to atgauti be kovos. Knygoje „Kai miršta tautos“ Jimas Nelsonas Blackas kritikuoja protestantus:

„Viena iš svarbiausių Amerikos visuomenės nuosmukio priežasčių per pastarąjį šimtmetį yra krikščionių polinkis užleisti teritorijas be kovos – vardan praktinio tikslingumo. Protestantai dėl to ypač kalti, naudodamiesi kiekviena proga

atsitraukti. Dauguma krikščionių jau faktiškai atsisakė politinių ir etinių kovų „arenų“ ir pasidavė savanoriškai, gerokai prieš atsirandant laisvės kovotojams, kurių baimė stumia mus atgal į bažnyčias.“³⁰

Galbūt tai per griežta, bet krikščionims reikia gero supurtymo, jei jie nenori prarasti savo šalies. Jiems taip pat reikia lyderių, norinčių kovoti. C. S. Lewisas perspėjo nesiekti kompromisų, kuriuos jis pavadino apsiaustu, slepiančiu neryžtingumo ir drovumo nuogumą:

„Mes, krikščionys, esame verčiami daryti nereikalingas nuolaidas tiems, kurie nėra mūsų tikėjimo... Mes duodame per daug... ateina laikas, kai turime tvirtai laikytis. Turime parodyti visiems, kas yra tikras krikščionis, atsidavęs Jėzui Kristui. Negalime tylėti ar visame kame nusileisti.“³¹

Iki XXI amžiaus visuomenės dekrikščionizacija bus baigta. Velykų šventės, kalėdiniai vaidinimai ir giesmės, krikščioniškos knygos, filmai ir procesijos išnyks ne tik iš mokyklų programų, bet ir, kaip sakoma, iš kasdienio gyvenimo. Juk mokyklos švietimo procesą struktūrizuoja taip, kaip joms patogu, neklausydamos tėvų ir mokesčių mokėtojų norų; jos vadovaujasi teismų nutartimis, kurie skleidžia Kalifornijos universiteto tezes ir „Humanitarinį manifestą“. Misūrio valstijoje, Republikoje, revoliucijos aktyvistams pavyko pašalinti žuvies atvaizdą nuo miesto antspaudo, „nes žuvis yra krikščionybės simbolis... ir dauguma žmonių, siunčiančių laiškus, žuvį tapatina su krikščionybe“.³²

2001 m. gegužę du studentai pateikė konstitucinį ieškinį prieš Virdžinijos karo institutą dėl reikalavimo, kad studentai prieš vakarienę pasimelstų.

Dievo pašalinimas iš Amerikos viešojo gyvenimo nebuvo demokratiškas – tai buvo diktatoriškas sprendimas, ir mūsų protėviai to niekada nebūtų toleravę. Kodėl šių dienų amerikiečiai leido tam įvykti, kai dauguma pritaria maldai, kalėdinėms giesmėms, Biblijos skaitymams ir Dešimties įsakymų laikymuisi? Nes gyvename teisėjų valdžioje, o Kongresas nenori jų užginčyti. Jei Amerika nustos būti krikščioniška šalimi, tai bus todėl, kad ji nustos būti demokratija. Tai yra tikroji valstybės rūgštybė.

„Čia, pone, valdo žmonės“, – kartą išdidžiai pareiškė amerikiečiai. Deja, taip nebėra. Amerikoje valdo ne dauguma, o saujelė mažumų, kurių viziją apie mūsų

valstybės ir tautos ateitį remia penki Aukščiausiojo Teismo nariai, nors tik vienas iš dešimties amerikiečių prisimintų jų vardus...

* * *

Kartu su dekriščionėjimu buvo nuversta ir judėjų-kriščionių religijos principais paimta etika; ją pakeitė nauja etika, pagrįsta „Humanitarinio manifesto“ principais. Vėlg, tai įvyko ne dėl laisvos žmonių valios, o teismo nutarimu. Abortas buvo laikomas nusikaltimu; dabar jis yra visiškai priimtinas. Taip pasakė teismas. Maldos mokyklose prieš pamokas pažeidžia Pirmąją pataisą, tačiau nuogos merginos naktniame klube jokių būdu negadina jaunimo. Kai Kolorado valstija referendume balsavo už homoseksualumo legalizavimą, Aukščiausiasis Teismas nustatė, kad balsavimas buvo ydingas, ir panaikino rezultatus. „Mūsų įstatymai ir institucijos turi būti pagrįsti žmonijos Gelbėtojo žodžiais ir įkūnyti jo mokymus“, – 1892 m. sprendime byloje „Trinity prieš Jungtines Valstijas“ pareiškė Aukščiausiasis Teismas. „Mūsų civilizacija ir institucijos yra visiškai kriščioniškos.“³³ Šiuolaikinio teismo sprendimu Amerika atsikratė kriščionybės. Senoji etika buvo mirusi, o visuomenė, kurią ji jungė, nebeegzistavo.

Kadangi Amerika nuolankiai priėmė Aukščiausiojo Teismo sprendimus, šis tęsė savo praktiką juodaodžių atžvilgiu. „Richmond Newspapers“ byloje (1980 m.) teisėjas Williamas J. Brennanas apibūdino naująją tvarką. Jis teigė, kad teisėjai „yra ne tik arbitrai, bet ir savo srityje savarankiškai įstatymų leidėjai.“³⁴ 1985 m. tas pats teisėjas Džordžtauno teisės mokyklos studentams sakė: „Daugumos valdymo procesai gali atrodyti patrauklūs, bet apskritai jie neveikia.“³⁵ Teismo vaidmuo yra „skelbti ilgalaikę individualių principų, vertybių, nepriklausomų nuo dabartinės politinės daugumos šališkumo, vertę“. Teisėjas Brennanas turėjo omenyje, kad jo paties vertybės, kurias jis primeta daugumai visuomenės, yra ilgalaikės.

„Teismas, o ne žmonės, dabar yra pokyčių šaltinis Amerikos visuomenėje“, – rašo profesorius Williamas Quirkas, knygos „Teisminis diktatas“ autorius. Tokia padėtis ryškiai prieštarauja tam, ką Jeffersonas vadino „pagrindiniu principu“, būtent: „vyriausybė yra respublikoniška tol, kol ji suvokia žmonių valią ir ją vykdo“.³⁶

Warrenas, Douglasas, Brennanas ir Blackmunas laimėjo. Mes nebeturime respublikos. Ir krikščionybė, išvaryta iš mokyklų ir miesto gatvių, pamažu praranda savo pozicijas. 1999 m. „Gallup“ apklausoje 62 procentai jaunų žmonių sutiko, kad „religija praranda įtaką Amerikos visuomenėje“.37 Kita apklausa parodė, kad Amerikoje „yra daugiau ateistų ir agnostikų nei mormonų, žydų ar musulmonų“.38 Iš keturiolikos milijonų netikinčiųjų pusė priklauso X kartai, o 31 procentas – kūdikių bumo kartai. Tik 42 procentai amerikiečių vis dar laiko krikščionybę vienintele teisinga religija.3 1996 m. 62 procentai protestantų ir 74 procentai katalikų teigė, kad visos religijos jiems yra vienodai svarbios.40 Amerika išlieka labiausiai „krikščionizuota“ šalis Vakaruose, tačiau daugumai šiandieninis tikėjimas toli gražu neatitinka jų protėvių kovingo ir griežto tikėjimo. Katalikų vyskupo Fultono J. Sheeno 1931 m. išsakyta prognozė išsipildė. Kuriame, teigė Shinas:

„...plačiai mąstančią visuomenę, kuri nemato skirtumo tarp Dievo kaip Pirmosios Priežasties ir Dievo kaip „psichinės projekcijos“, kuri lygina Kristų ir Budą, šv. Paulių ir Johną Dewey, o tada pakyla į aukštesnę sintezę ir pradeda sakyti, kad krikščionybė nėra geresnė už kitas religijas ir kad visos pasaulio religijos yra vienodos.“41

Iki šiol joks teismas niekada neprivertė bažnyčios perrašyti giesmių, maldų ar Biblijos, kad jos atitiktų naująjį pasaulietinį katekizmą. Pati bažnyčia tai padarė be jokios prievartos. Kodėl? Dėl pačių žmogiškiausių priežasčių.

Daugelis jaunų kunigų patys netiki seminarijose jiems dėstytų tiesų neginčijamumu ir nenori atsilikti nuo savo kartos, kuri „išeina į tolimą ateitį“. Todėl jie bando neįmanomą: suderinti krikščionybę su kontrkultūra. Tačiau desperatiškai bandydami pasiekti šį „susiliejamą“, jie tik pasityčioja iš savęs.

„Gera žinia! Koks saldus garsas išgelbėjo vargšą vergą!“ – tai pirmoji bene garsiausios iš visų giesmių, kurias 1779 m. parašė atgailaujantis vergų laivo kapitonas Johnas Newtonas, eilutė. Kai kuriose versijose ši eilutė pakeista į „išgelbėjo ir sustiprino mane“ arba „išlaisvino ir išgelbėjo mane“.42 Kodėl? Kad būtų pašalintas nereikalingas priminimas apie žmonių rasės nuodėmingumą ir Jėzaus Kristaus atpirkimą už šią nuodėmę.

Giesmių „Į gražiąją Ameriką“ strofos su eilutėmis „Kaip gera piligrimo kojoms / Nudėvėtos nuo griežtų kelių / Ir pripratusios prie laisvės...“ dažnai praleidžiamos

iš giesmių knygų.⁴³ Kodėl? Nes, aiškina kunigas Haroldas Jacobsas iš Lumberio indėnų genties, „baltieji sutrypė indėnus ir per jų kūnus skinosi kelią į laisvę“.⁴⁴ Eilutės „Baltas kaip sniegas, Viešpatie, padaryk mane...“ iš himno „Viskas tavo rankose, o Dieve“ dažnai giedamos kaip „Nuplauk mane, Viešpatie, nuplauk mane“.⁴⁵ Akivaizdu, kad frazė „balta kaip sniegas“ turi rasistinių atspalvių. Frazė „Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia“ dabar pakeista į „Kūrėjas, Atpirkėjas ir Palaikytojas“, todėl ši frazė yra labiau neutrali lyties atžvilgiu.⁴⁶ O Riversaido bažnyčia Niujorke teikia pirmenybę šiai frazei: „Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia, vienas Viešpats, žmonių Motina.“⁴⁷

Dievo Motina, melskis už mus.

Giesmės „Pirmyn, Kristaus kariai“ ir „Aš esu kryžiaus karys“ atmetamos kaip pernelyg kovingos. Giesmės „Jis vedė mane“ ir „Viešpatie, žmonių Tėve“ laikomos šovinistinėmis. Giesmė „Tegul Viešpats tave ilsina“ taip pat nepriimtina; giesmė „Mūsų tėvų tikėjimas“ nuolat kritikuojama. Tie, kuriems patinka melodija, bet nepatinka žodžiai, gali pakeisti „tėvus“ „motinomis“ arba „protėviais“. Giesmė „Mūsų tėvų Viešpats“ tapo „Amžių Viešpats“, o kai kurios bendruomenės giedojo „Žmogaus vaikas“ vietoj „Žmogaus Sūnaus“.

1980 m. Nacionalinė bažnyčių taryba įsteigė feminisčių mokslininkų komisiją, kuriai buvo pavesta sukurti naują bažnytinių posakių žodyną. „Aukščiausioji Būtybė“ pakeitė „Viešpats“, „Dievo vaikas“ pakeitė „Dievo Sūnus“ ir taip toliau. Dievo noras sukurti Adomą ir Ievą buvo suformuluotas taip: „Negera žmogui klajoti vienam; jam reikia sukurti porą.“⁴⁸

Kai 1983 m. buvo išleistas pirmasis „Visiško kalbos leksikono“ tomas, Rodo koledžo politologijos profesorius Michaelas Nelsonas rašė: „Po dviejų savaičių, kaitaliojusių pyktį ir linksmybių priepuolius, bažnyčia perkėlė tomą į deramą vietą – į šiukšliadėžę.“⁴⁹

Mirties patale ateistas Volteras pasakė: „Norėčiau kreiptis į Dievą viena malda. O Dieve! Tegul mano priešai būna juokingi.“⁵⁰ Ir Dievas atsakė Volterui: „Joks teismas niekada neprivertė dvasininkų iš savęs tyčiotis. Jie siekė pritapti ir dėl to liko be darbo. Ir prieš bardama penkiolikmečius už priklausomybę nuo sekso ir narkotikų, Bažnyčia turėtų rūpintis suaugusiųjų, kurie valdo šalį, sielomis.“

PROVOKACIJOS

Komunistų žodyne „taikus sambūvis“ visiškai nereiškę tikros taikos. Šis terminas reiškė kovos tęsimą kitomis, ne karinėmis priemonėmis. Kova už etinę hegemoniją taip pat baigsis tik tada, kai viena pusė pralaimės, o kita triumfuos. Jei tradicionalistai tiki, kad gali taikiai sugyventi su kultūrine revoliucija, jie turėtų prisiminti neseniai Nacionaliniame meno fonde vykusias paskaitas apie krikščioniškų simbolių išniekinimą ir išpuolius prieš krikščioniškąją etiką.

Andreaso Serrano „Kristus besišlapinantis“ – tai didelio, šlapime pamirkyto kryžiaus nuotrauka. Robertas Mapplethorpe'as Mergelės Marijos altoriaus paveikslą pavertė kruvinu kaklaraiščiu ir paskelbė savo nuotrauką su išangės kyšančia jojimo kojele. Savo romane „Keistas miestas“ poetas apibūdina Kristų kaip šešerių metų berniuką, kurį tvirkino suaugęs žmogus. Nacionalinio meno fondo meno kataloge AIDS aktyvistas velionį kardinolą Johną O'Connorą vadina „storu kanibalu iš svastikos namo Penktojoje aveniu“.51 „Svastikos namas“ reiškia Šv. Patriko katedrą, kurią išniekino homoseksualai, kurie kartą sekmadienio mišiose pasirodė ir ant grindų spjovė pašventintą duoną bei vandenį. Bruklino meno muziejaus parodos „Sensacijos“ pagrindinis elementas buvo paveikslas „Mergelė Marija“, kuriame Mergelė Marija buvo pavaizduota nuo galvos iki kojų su dramblio kailiu.

Gretimame kambaryje buvo eksponuojami natūralaus dydžio manekenai – nuogos merginos, kurių peniai kyšojo iš jų kūnų netikėčiausiose vietose.

„Menas yra tai, be ko visada galima apsieiti“, – tvirtino Andy Warholas. Picasso į meną žiūrėjo rimčiau: „Menas nenaudojamas butams dekoruoti... Menas yra revoliucijos ginklas.“52 Wheeleris Williamsas, vienas didžiausių Amerikos skulptorių, pripažino, kad modernaus meno tikslas yra „tikėjimo kultūros paveldu sunaikinimas“.53 Kitaip tariant, menas yra dar vienas frontas tebesitęsiančiame kultūrinės revoliucijos kare prieš krikščionybę.

2001 m. Bruklino muziejuje buvo pristatyta Renée Cox paroda „Mamytės Jo paskutinė vakarienė“. Vienoje nuotraukoje nuoga ponja Cox pavaizdavo Jėzų, vienuolika juodaodžių draugų vaidino apaštalus, o vienas baltaodis vyras personifikavo Judą.54 Kai meras Giuliani išdrįso išlieti tiradą apie „Bruklino muziejaus antikatalikišką šališkumą“ ir įsteigė komisiją „sutvarkyti šią vietą“, Bronkso meras Fernando Ferrer pareiškė, kad mero pasiūlymas jam primena „1939 m. Berlyną“.55 Iš tiesų, visi purvai, kuriuos menininkų bendruomenė

užmeta ant katalikų ir jų švenčiausių simbolių, iš tiesų primena 1939 m. Berlyną, ypač Juliaus Streicherio „Der Sturmer“, kur žydų įsitikinimai buvo taip pat pajuokiami, kaip Mapplethorpe'as, Serrano ir Coxas šiandien patiria katalikų įsitikinimus. Kuo jie skiriasi? Antikatalikybė, šis intelektualinis antisemitizmas, yra šiuolaikinio politinio elito „mada“. O skeptiškas, švelniai tariant, požiūris į katalikybę būdingas ne tik sostinei ir didmiesčiams. 2001 m. pradžioje Santa Fė tarptautinio meno muziejuje buvo eksponuojamas kompiuteriu sukurtas koliažas pavadinimu „Guadalupės Dievo Motina“ – beveik nuoga moteris, išskyrus rožinį bikinį, kurią laiko nuogas angelas.⁵⁶ Kai kunigas Michaelas J. Sheehanas protestavo ir prie muziejaus priėjo pikta vietinių gyventojų minia, muziejaus direktorius Thomas Wilsonas pakėlė rankas: „Nieko panašaus nesitikėjome.“⁵⁷ Parodos kuratorė Tey Marianne Nunn buvo sumišusi; Interviu „New York Times“ ji teigė, kad Švenčiausios Meksikos amerikiečių ikonos, Gvadalupės Dievo Motinos, atvaizdai yra labai dažni ir kad Dievo Motina buvo pavaizduota kaip Barbės lėlė, su karatė kimono ir kaip tatuiruota lesbietė...“⁵⁸.

Kaip gerai žinoma, menas yra sielos veidrodis. T. S. Eliotas meną pavadino žmogaus religijos įsikūnijimu. Jei tai tiesa, kokia yra minėtų „menininkų“ siela? Kas nutiktų, jei jie nuspręstų išjuokti Holokaustą – pavyzdžiui, paskelbdami kompiuterinį koliažą, kuriame nuoga Ana Frank flirtuoja su esesininkais Aušvice? Arba pastatydami teatro spektaklį, kuriame išjuokiamas daktaras Kingas?

Mes žinome atsakymą. Kai Prancūzijos bendrovė „Alcatel“, gavusi Kingų šeimos leidimą, televizijos reklamoje panaudojo daktaro Kingo kalbos fragmentą, NAACP atstovas Julianas Bondas pareiškė: „Bent kažkas turi likti šventa.“⁵⁹ Naujojoje pagonybėje pornografinis atvirukas su Mergelės Marija yra visiškai priimtinas, tačiau daktaro Kingo kalbos yra šventos ir... neliečiamas.

Prieš daugelį metų, kai buvo išleistas filmas „Pranašas“, kuriame vaizduojamas Mahometo veidas – pats savaime kruvinas įžeidimas musulmonams – kino teatrui atsisakė jį rodyti, bijodami kruvino keršto. Kai Salmanas Rushdie išleido romaną „Šėtoniškos eilės“, kuris buvo laikomas įžeidžiančiu islamą, jis buvo priverstas keletą metų praleisti užsienyje, slapstydamasis nuo ajatolos Chomeinio paskelbtos fatvos – mirties nuosprendžio. Žinoma, fatvos ir teroristiniai išpuoliai nėra amerikietiškas būdas išreikšti protestą; esame labiau įpratę prie ekonominių boikotų ir politinių streikų. Kai krikščionims patariama „atsukti kitą skruostą“,

turime prisiminti, kad tokiais atvejais esame atsakingi už save, o ne už Dievą. Pats Kristus botagu išvijo pinigų keitėjus iš šventyklos...

1990 m. „American Arts Quarterly“ redaktorius Jamesas F. Cooperis paskelbė reklamą. Kaip Horace'as Greeley ragino Pilietinio karo veteranus vykti į Vakarus, Cooperis kreipėsi į Šaltojo karo veteranus: „Sugrąžinkite mūsų kultūrą!“⁶⁰ Konservatoriai, anot Cooperio:

„...atrodo, kad jie niekada neskaitė Mao Dzedongo kalbos apie kultūrinį karą prieš Vakarus. Vis dėlto Mao raštai buvo privalomi skaityti septintojo dešimtmečio Herberto Marcuse'o įkvėptai kartai, kuri dabar turi valdžią... Konservatoriai atkakliai ignoruoja faktą, kad modernusis menas – seniai pamiršęs Manet, Degas, Cézanne'o ir Rodino idealizmą – tapo visko, kas destruktivu, kvaila, bjauru, pornografiška, marksistinė, tiekėju, antiamerikietiškos ideologijos kanalu.“⁶¹

Krikščionių atsakas į išpuolius prieš Dievą, šventų vietų išniekinimą ir Serrano, Mapplethorne'o, Coxo bei kompanijos praktikas buvo, galima sakyti, beveik tylus ir gana apgailėtinas. Kaip sako Regis Philbin: „Ar tai jūsų galutinis atsakymas?“

HOMOSEKSUALIŲ TEISĖS IR PILIETINĖS TEISĖS?

Kova už Amerikos sielą tęsiasi neslūgstant. 2000 m. pavasarį lesbietė studentė Tuftso universitete pateikė diskriminacijos kaltinimą tarpkoleginės krikščionių draugijos vietos skyriui, kuris neleido jai dalyvauti susirinkime. Gindamasis draugijos vadovas sakė: „Kai mūsų prašoma atsisakyti Biblijos, tai reiškia, kad mes atsisakome savo religijos esmės.“⁶²

Rezultatas: studentų teismas išformavo krikščionių draugijos vietos skyrių, atėmė iš jo finansavimą ir uždraudė nariams susitikti universiteto miestelyje. Skyrius buvo priverstas iš savo pavadinimo pašalinti bet kokį Tuftso universiteto paminėjimą. Dauguma studentų pritarė šiam sprendimui: juk, jų teigimu, priekabiauti prie homoseksualų yra neteisinga. Universitetas pateikė apeliaciją į valstijos teismą ir laimėjo. Tačiau ši byla buvo tik ateities pranašas.

Tuftso universitete kilo tikėjimų konfliktas. Revoliucijos katekizmas moko, kad homoseksualumas yra dorybė, o ne nuodėmė, ir kad tie, kurie nepritaria homoseksualams ir lesbietėms, yra konservatoriai, kuriuos reikia perauklėti. Pagal Bibliją, homoseksualumas yra nenatūralus ir blogas. Ir čia prieiname prie

kultūrinio karo esmės: kokiais įsitikinimais – o tiksliau, kieno įsitikinimais – turėtų būti grindžiami įstatymai? Tuftso universitete naujas tikėjimas trumpam pakeitė senąjį, ir krikščionys buvo priversti paklusti. Revoliucija sugyvenimą priima tik tol, kol pasiekia hegemoniją. O tada ji pradeda diktuoti savo sąlygas.

Bet kas teisingas? Ar homoseksualumas yra amoralus pasileidimas, ar visiškai moralus ir teisėtas gyvenimo būdas? Dr. Charlesas Socaridesas, daugybės knygų autorius ir Britų sveikatos draugijos Psichoanalitikų asociacijos apdovanojimo laureatas, homoseksualumą tyrinėjo keturiasdešimt metų. Trečdalis jo pacientų po gydymo grįžo į normalų gyvenimą, susituokė ir susilaukė vaikų. Dr. Socaridesas aprašo, kaip kultūrinė revoliucija „patologiją“ pavertė norma. Jis rašo:

„Aktyvistai nesitraukė. Jie pradėjo infiltruoti į pasaulinius – o ne nacionalinius! – psichologų bendruomenės lyderius ir sugebėjo juos neutralizuoti, visiškai iš naujo apibrėždami patį terminą „homoseksualumas“. 1972 ir 1973 metais jie perrinko Amerikos psichiatrų asociacijos valdymo organus ir, pasitelkę daugybę manevrų bei intrigų, tiesiogine prasme per naktį „išgydė“ homoseksualumą kaip reiškinių. Jų iniciatyva asociacija pareiškė, kad potraukis tai pačiai lyčiai nėra nenatūralus. Tai tiesiog individuali savybė – tokia pat neutrali kaip, tarkime, kairiarankiškumas.⁶³ Tie, kurie nesutiko su šiuo politiniu perinterpretavimu, netrukus buvo nutildyti administracinėmis priemonėmis. Mūsų paskaitos buvo atšauktos be įspėjimo, mūsų tyrimai ir straipsniai buvo atmesti mokslinių žurnalų be paaiškinimo. Tuo tarpu visuomenėje vyko daug rimtesni dalykai.⁶⁴ Televizijos ir kino prodiuseriai pradėjo kurti filmus, propaguojančius homoseksualumą „kaip gyvenimo normą“. „Gėjų“ žurnalas skaitė Holivudui paskaitas apie tai, ką ir kaip filmuoti. Leidėjai nustojo priimti rankraščius, kuriuose buvo bent menkiausias prieštaravimas homoseksualų revoliucijai. Gėjai ir lesbietės vadovavo lytiniam švietimui mokyklose ir infiltravosi į dekanus bei universitetų tarybas. Valstijų įstatymų leidžiamosios valdžios viena po kitos panaikino įstatymus, kriminalizuojančius sodomiją.⁶⁵ Filme Filme „Filadelfija“ Tomas Hanksas vaidina AIDS sergantį advokatą, kurį persekioja žiaurūs kolegos. Holivudas Hanksui už šį politiškai korektišką vaidmenį skyrė „Oskarą“. Tačiau Sokaridas, kuris Berry Ford klinikoje tvirtina, kad homoseksualumas išgydomas ne mažiau nei alkoholizmas, nepasidavė. Ir tradicionalistai privalo sekti jo pavyzdžiu. Juk homoseksualumas yra ne laisvė, o vergovė; tai ne gyvenimo

būdas, o mirties kelias. AIDS plintant, daktaro Sokarido pacientai vis dažniau jam ėmė sakyti: „Daktare, jei ne jūs, būčiau miręs.“⁶⁶

Tie, kurie mano, kad gėjų teisių judėjimas yra XXI amžiaus pilietinių teisių judėjimo pirmtakas, nepastebi esminio skirtumo. Kova už pilietines teises gali ir turėtų būti grindžiama Biblija, gamtos dėsniais ir Tomo Džefersono deklaracija apie visų žmonių lygybę prieš įstatymą. Tačiau homoseksualumas yra visai kas kita. Džefersonas homoseksualumą laikė baisiausiu nusikaltimu. Būdamas Virdžinijos gubernatoriumi 1779 m., jis homoseksualumą prilygino tokiai pačiai bausmei kaip ir išžaginimą. Biblija, katalikų doktrina ir gamtos dėsniai, švelniai tariant, nepitaria šiam reiškiniui ir skelbia visuomenę, kurioje jis klesti, dekadentine. Krikščionys privalo reformuoti tokias visuomenes arba atsiriboti nuo jų. Savo „Laiške iš Birmingemo kalėjimo“ Martinas Lutheris Kingas rašė: „Teisingas įstatymas yra žmonių sukurtas ir atitinka etikos arba Dievo įstatymą. Neteisingas įstatymas yra tas, kuris prieštarauja etikos įstatymui. Naudojant Šv. Tomo Akviniečio terminologiją, neteisingas įstatymas yra tas, kuris nėra įsišaknijęs amžinajame ir prigimtiniame įstatyme.“⁶⁸ Tačiau šiulaikiniai homoseksualų įstatymai jokių būdu nesuderinami su „Dievo įstatymu“; jie jokių būdu nėra „įsikimšę amžinajame ir prigimtiniame įstatyme“. Pagal dr. Kingo apibrėžimą, šie įstatymai yra neteisingi ir neetiški. Krikščionys nepriima ir niekada nepriims šių įstatymų. Mažai tikėtina, kad jie bus socialinio susivienijimo katalizatorius.

Vienintelis būdas, kuriuo gėjų teisių judėjimas gali sėkmingai priversti visuomenę priimti homoseksualumą kaip normą, yra pirmiausia dekrikščionizuoti tą visuomenę. Ir reikia pripažinti, kad pirmieji žingsniai šiuo keliu jau žengti.

DIDYSIS EKSPERIMENTAS

Mes imamės išskirtinai drąsaus žingsnio. Kaip ir Liuciferis bei Adomas, Vakarų žmogus nusprendė, kad jis gali nepaklusti Dievui be pasekmių ir pats tapti Dievu. Atmesdamas krikščionybę, Vakarų žmogus sako: „Biologijos ir medicinos dėka išmokome, kaip užkirsti kelią gyvybės atsiradimui, kaip pratęsti gyvybę, kaip sukurti gyvybę, kaip ją klonuoti. Karinių technologijų dėka išmokome laimėti karus neprarandant nė vieno kareivio. Pinigų politikos dėka išmokome užkirsti kelią ekonominėms krizėms. Netrukus išsiaiškinsime, kaip išvengti recesijų. Pasaulinė

ekonomika žada gerovę visiems planetos žmonėms dėl laisvosios rinkos ir laisvosios prekybos. Pasaulinė demokratija atneš mums visuotinę taiką; vietoj nacionalinių vyriausybių turėsime pasaulinę vyriausybę. Dievas buvo puikus skrydžių instruktorius, bet dabar išmokome apsieiti be jo. Nuo šiol eisime vieni.“

Amerikos dekriščioninimas yra rizikingas lošimas, kuriame rizikuojama mūsų civilizacija. Amerika išmetė už borto „etinį kompasą“, kuris vedė respubliką du šimtus metų, ir dabar jis dreifuoja atsitiktinai. Vien protas žymi mūsų kursą – mes nepaisome dieviškojo apreiškimo. Įkūrėjai perspėjo, kad tai tiltas į niekur. Jokia šalis negali išlikti laisva, jei jai trūksta dorybės, o dorybė negali egzistuoti be tikėjimo. „Neapsigaukite iliuzija, kad moralė įmanoma be religijos“, – savo atsisveikinimo kreipimesi į tautą perspėjo Vašingtonas. „Yra daug kelių į turtą ir klestėjimą, ir kiekviename iš jų jūsų vienintelė atrama bus tikėjimas ir moralė.“⁶⁹ Johnas Adamsas pritarė savo pirmtakui: „Mūsų Konstitucija buvo sukurta tik religingiems ir moraliems žmonėms; visiems kitiems ji netinkama.“⁷⁰

Pažvelkime, kas nutiko mūsų visuomenei nuo senosios etinės tvarkos nuvertimo:

Vienas iš keturių baltųjų kūdikių, gimusių ne santuokoje. 1960 m. šis skaičius buvo 2 procentai.⁷¹ Trys iš keturių netekėjusių baltųjų moterų praranda nekaltybę sulaukusios devyniolikos metų. 1900 m. šis skaičius buvo 6 procentai.⁷² Paauglių savižudybių skaičius nuo septintojo dešimtmečio pradžios išaugo trigubai.⁷³ Vidurinių mokyklų testai rodo, kad šiandien turime žemiausią išsilavinimo lygį pasaulyje. pramoninėse šalyse.

Šiandien Jungtinėse Valstijose kasmet atliekama nuo 1,2 iki 1,4 milijono abortų – tai didžiausias rodiklis Vakarų pasaulyje, palyginti su 40 milijonų nuo Roe prieš Wade bylos. Santuokoje gimusių vaikų skaičius Jungtinėse Valstijose sumažėjo nuo 4 milijonų 1960 m. iki 2,7 milijono 1996 m.⁷⁴

Nuo 1962 m. skyrybų skaičius išaugo 350 procentų; mažiausiai trečdalis Amerikos vaikų gyvena su vienu iš tėvų⁷⁵

Beveik 2 milijonai amerikiečių yra kalėjime, o 4,5 milijono yra lygtinai paleisti. 1980 m. JAV kalėjimuose buvo 500 000 žmonių⁷⁶

Šiuo metu Jungtinėse Valstijose yra šeši milijonai narkomanų⁷⁷ Afroamerikiečių bendruomenėje 69 procentai kūdikių gimsta ne santuokoje, du trečdaliai vaikų

gyvena su vienu iš tėvų, o 28,5 procento berniukų turėtų patekti į kalėjimą. 78 Didžiuosiuose miestuose keturi iš dešimties juodaodžių vyrų nuo šešiolikos iki trisdešimt penkerių metų amžiaus yra kalėjime, paleisti lygtinai arba paleisti už užstatą. Narkotikai plinta kaip žaibas. Vaikai atsisako mokytis, o sąžiningi vaikai yra žeminami ir mušami. Mergaites prievartauja gaujų nariai, priklausomi nuo narkotikų ir repo muzikos.

Tai dekadentiškos visuomenės ir mirštančios civilizacijos statistika, pirmieji kultūrinės revoliucijos, dekriščionizuojančios Ameriką, vaisiai. Studijuojant šiuos duomenis, neįmanoma neprisiminti Whittakerio Chamberso žodžių knygoje „Liudytojas“: „Istorija nusėta tautų, kurios prarado Dievą ir mirė, griuvėsiais.“ 79 Johnas Nelsonas Blackas priduria:

„Kad ir kaip toli žvelgtum atgal, religija visada buvo kiekvienos didžios valstybės, kiekvienos visuomenės pagrindas. Ar tai būtų Indija, Kinija, Palestina, Graikija, Kartagina, Afrika, ar Pietų ir Centrinės Amerikos civilizacijos, visur nutiko tas pats: civilizacijos kilo iš religijos, o kai tradiciniai įsitikinimai dėl vienokių ar kitokių priežasčių nustojo daryti įtaką visuomenei, tautos žuvo.“80

Europa jau seniai primena Jungtines Valstijas. Kanadoje nuo 1960 iki 2000 metų ne santuokoje gimusių vaikų skaičius išaugo nuo 4 iki 31 procento; Didžiojoje Britanijoje – nuo 5 iki 38 procentų; Prancūzijoje – nuo 6 iki 36 procentų.

„Žmonės prarado savo moralinį kompasą“, – 2001 m. rugsėjį kunigų konferencijoje sakė Vestminsterio arkivyskupas kardinolas Cormacas Murphy-O'Connoras. „Žmonės ieško džiaugsmo alkoholyje, narkotikuose, pornografijoje ir sekse“, – pakartojo kardinolas, atkartodamas Kenterberio vyskupo dr. George'o Carey'aus, kuris kalbėjo panašiam kongrese praėjusiais metais, žodžius.

„Klestėja tylusis ateizmas. Manoma, kad mirtis apibendrina viską, kad pomirtinio gyvenimo atlygio nebus, todėl nėra prasmės nerimauti dėl amžinųjų vertybių.“81

Tačiau vieno žmogaus sielvartas yra kito džiaugsmas. Uoliai marksistui Castro Kuba yra tikras komunistinis rojus, palyginti su šeštojo dešimtmečio Kuba – visuomenė, daug oresnė ir teisingesnė nei ta, kurią sukūrė tremtiniai ir pabėgėliai Majamyje. Mūsų kultūros elitui skyrybos, abortai ir krikščioniškų institucijų, tokių kaip bažnyčios pašventinta santuoka, žlugimas gali būti etapai laisvės kelyje.

Bet kaip galime sukurti moralią visuomenę, jei net negalime susitarti dėl to, kas yra moralu, o kas ne?

SKAUTAI TAMPA FANATIKAI

„Kultūra yra religija, sudaiktinta ir paaiškinta“, – pareiškė teologas Henry Van Til. Atkartodamas istoriką Christopherį Dawsoną, Russellas Kirkas rašė, kad visa kultūra yra įsišaknijusi „kulte“, tai yra religijoje. „Tai ne tik žodžių žaismas“, – priduria Bruce'as Frohnenas, Russell Kirk kultūros centro profesorius.

Atgimimas:

„Ir žodžiai „kultūra“, ir „kultas“ kilę iš lotyniško žodžio „colere“, reiškiančio „ugdyti, puoselėti arba auginti“, kaip auginamas sodas ar puoselėjamas pats...“ Dawsonas teigė, kad tauta atsiranda iš garbinimo bendruomenės. Žmonėms plėtojant bendras liturgines praktikas – ar tai būtų tikra liturgija, ar paprastas giesmių giedojimas – atsiranda ir socialiniai papročiai, susiję su maistu, menu ir kasdieniais ritualais. Šie bendri įgūdžiai sujungia žmones kaip tautą, kultūrą ir taip pat amžiams susieja tautą su religija.⁸²

Sekuliaristų tikslas – sunaikinti ryšį tarp kultūros ir religijos. Jei jiems pavyks, kultūra mirs. Dr. Kirkas rašo:

„Kiekviena kultūra kyla iš religijos. Kai tikėjimas silpnėja, kultūra nyksta, nors dažnai kultūra atrodo klestinti, o ją maitinęs tikėjimas nyksta. Tačiau nei religija negali egzistuoti be sveikos kultūros, nei kultūra negali likti abejinga transcendentinio nykimui ar „išgaravimui“.⁸³

Taigi, kultūrinis karas yra ir religinis karas, ką įrodo ir naujausias susirėmimas – skautų mūšis.

1911 m. skautų vadove yra toks įsakymas: „Nė vienas berniukas netampa piliečiu, nepripažinęs savo įsipareigojimų Dievui.“⁸⁴ Skautų priesaika skelbia: „Savo garbe prisiekiu atlikti savo pareigą Dievui ir savo šaliai.“⁸⁵

Homoseksualūs kontaktai nesuderinami su poreikiu išlaikyti „moralinį tyrumą“, kaip įtvirtinta organizacijos chartijoje.⁸⁶

Nuo pat įkūrimo Amerikos skautai tvirtai laikėsi šių principų. Tačiau visuomenės nuomonė pasikeitė, ir skautai, regis, to nepastebėjo. Dėl to tai, kas 1980 m. atrodė moraliai teisinga, 2001 m. tapo fanatizmu. „The New York Times“ šiuolaikiniai skautai yra „tam tikra neapykantos grupė“.⁸⁷ Arba skautai

prisitaikys prie besikeičiančios socialinės moralės, arba kultūrinės revoliucijos šalininkai pasieks jų eliminaciją.

Revoliucija tiesiog negali egzistuoti kartu su skautų organizacija – didele, gerbiama ir mylima organizacija, kuri, be to, skiepija berniukams pagarbą vertybėms, kurias pati revoliucija atmeta. Todėl pateikiamas ultimatumas: skautams garantuojama išlaikyti savo poziciją visuomenėje su viena sąlyga: jie atsisakys kai kurių savo tradicijų ir paaukos kai kuriuos savo principus. Konkrečiai, organizacijos chartija turi leisti ateizmą ir homoseksualumą skautams ir jų mentoriams.

„Pateikite jam pasiūlymą, kurio jis negali atsisakyti“, – sakydavo Donas Korleonė. Revoliucija pateikia skautams pasiūlymą, kurio jie tikrai negali atsisakyti, nes jų pasirinkimas ribotas: pasiduoti arba žūti.

Atsižvelgiant į tai, kas nutiko Katalikų Bažnyčiai, kuri, kaip paaiškėjo, slėpė pedofilus kunigus, persekiojančius patarnautojus, užkirsti kelią homoseksualumui skverbti į skautų gretas būtų, visų pirma, sveikas protas. Tačiau ideologija neigia sveiką protą. Šiandien Kalifornijos universitetas gina homoseksualų teisę vadovauti skautų būriams ir Šiaurės Amerikos vyrų meilės lygos teisę leisti vadovus, kaip „pasirinkti“ partnerius nepritraukiant policijos dėmesio (kitai tariant, „Kaip suvilioti nekaltą berniuką“ vadovėliai pedofilams). Lygai priešinasi dešimties metų berniuko, kurį išprievartavo ir nužudė šios organizacijos narys, tėvai.⁸⁸

KODĖL SKAUTŲ KOVA TOKIA SVARBI?

Atmesdamas skautų teiginį, kad jie yra privati organizacija, atleista nuo valstijos antidiskriminacinių įstatymų, Naujojo Džersio Aukščiausiasis Teismas įpareigojo skautų organizaciją nuo šiol priimti homoseksualus – vardan kilnaus tikslo „panaikinti diskriminaciją visuomenėje“.89 Taip teismas dar kartą patvirtino skautų chartijos suderinamumą su krikščioniškąja morale: pagal Bibliją ir skautų chartiją homoseksualumas yra iškrypimas, „žaizda“ Amerikos visuomenės kūne.

Tuomet teismas 5 balsais prieš 4 atleido skautus nuo būtinybės spręsti, ar laikytis Dievo įsakymų, ar būti sunaikintiems valstybės aparato. Tačiau skautų atkaklumas jiems kainavo 1 milijoną dolerių prarastų pajamų. Niujorke, Kalifornijoje, Masačusetse ir Minesotoje mokyklų tarybos uždraudė skautams

lankyti valstybines mokyklas. Majamio paplūdimio ir Fort Loderdeilio merai padarė tą patį. Trisdešimt du vietiniai skautų skyriai prarado ryšį tarpusavyje, o Levi-Strauss, Wells Fargo ir Textron nutraukė savo finansinę paramą. Jungtinių Valstijų hebrajų kongregacijų sąjunga išplatino memorandumą, kuriame ragino atsistatydinti iš skautų organizacijos. Kino režisierius Stevenas Spielbergas atsistatydino iš skautų tarybos, teigdamas: „Pastarieji keleri metai mane labai nuliūdino – Amerikos skautai atvirai ir aktyviai dalyvavo diskriminacijoje prieš kitus. Gėda!“⁹⁰ Kai skautai užlipo ant scenos Demokratų nacionalinio suvažiavimo atidarymo ceremonijoje Los Andžele, delegatai juos pasitiko švilpimu. Žurnalistė Valerie Richardson rašė:

„Įprastomis aplinkybėmis tai būtų buvę panaudota kaip pretekstas išvaryti delegatus iš salės. Tačiau visi, kurie manė, kad demokratai laikysis ceremonijos kartu su skautais, akivaizdžiai atėjo ne ten, kur reikia... Gėjų teisių palaikymas tapo neatsiejama demokratinės ideologijos dalimi, tokia pat svarbia kaip ir kova už pilietines teises.“⁹¹

2001 m. balandžio mėn. kultūrinė revoliucija išmėtė savo minosvaidžius – CB5 laidą „Šešiasdešimt minučių“ – ir, kaip rašė apžvalgininkas Natas Hentoffas, „vienu ypu sunaikino skautus“.⁹² Hentoffas netgi pacitavo Alexis de Tocqueville'o knygą „Demokratija Amerikoje“: „Asociacijų teisė yra tokia pat neatimama kaip ir individuali laisvė.“⁹³

Tačiau šios teisės tapo pirmosiomis kultūrinio karo, kuris vyksta be pertraukų ar paliaubų, aukomis. Tradicionalistai priversti trauktis, tačiau negali nutraukti pasipriešinimo. Po valstybinių mokyklų ir miesto gatvių dekriščionizacijos bus užgrobtos privačios mokyklos ir privačios organizacijos. Suvilioti valstybės lėšomis, žmonės bus priversti išsižadėti Dievo ir priimti revoliucijos katekizmą, kuris nedviprasmiškai skelbia: „Visi gyvenimo būdai yra lygūs“. Kiekvienas, kuris teigs kitaip, bus atskirtas nuo visuomenės. Kokia ateitis laukia Vakarų? Eliotas vėl prabyla:

„Jei krikščionybė žūsta, kartu su ja žūsta visa mūsų kultūra. Ir mums teks viską pradėti iš naujo, lėtai ir skausmingai, ir nauja kultūra neatsiras iš niekur. Turėsime palaukti, kol užaugs žolė, tada ją šerti avis, tada nukirpti vilną ir tik tada megzti savo megztinius. Mūsų laukia ilgi barbariškumo šimtmečiai. Tikriausiai nesulauksime naujos kultūros aušros, kaip ir mūsų proproproanūčiai – ir net jei sulauksime, vargu ar kuris nors iš mūsų bus laimingas.“⁹⁴